

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1330/2023
23.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Филиповић, адвокат из ..., против туженог ЈП ЕПС Београд, Огранак Тент Београд, Обреновац, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 294/20 од 01.12.2022. године, у седници одржаној дана 23.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 294/20 од 01.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 294/20 од 01.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 403/16 од 29.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде штете због неисплаћене зараде за прековремени рад за период од 01.08.2013. године до 31.07.2015. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, ближе наведено у овом ставу изреке, као и да за тужиоца на ове износе уплати надлежном републичком фонду ПИО доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 179.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 294/20 од 01.12.2022. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда и одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио

да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете због неисплаћене увећане зараде за прековремени рад. Да би за прековремени рад постојала обавеза послодавца да запосленом исплати увећану зараду, потребно је да је запослени остајао да ради прековремено на захтев послодавца и да је рад дужи од пуног радног времена начин рада код послодавца у одређеном периоду у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран. У чињенично правној ситуацији да је тужилац у утуженом периоду радио дуже од пуног радног времен јер је као овлашћено лице послодавца пратио рад подизвођача, а који раде у другачијем режиму рада од режима рада тужиоца, нижестепени судови су закључили да тужилац није по својој одлуци и вољи радио прековремено, већ је то чинио удовољавајући захтевима посла за који га је тужени ангажовао и оценили да је тужбени захтев тужиоца основан. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену одредби чланова 53., 56., 104. и 108. Закона о раду, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима у којима је одлучивано о тужбеним захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основном. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком појединачном предмету.

Имајући у виду наведено, врсту спора и разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из изложених разлога, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујућу дозвољеност ревизије у смислу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

У парницама у којима је предмет новчано потраживање из радног односа за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете је поднета дана 05.08.2016. године, а вредност предмета спора износи 954.781,11 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић